

Ember a hegyen

2013 május 26. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az agyunk tudja már a csaknem száz százalékban biztos választ, de a szívünk reménykedik még: hátha egyszer csak betoppan Er?ss Zsolt és hegymászó társa, Kiss Péter valamelyik táborba a Kancsendzönga sikeres megmászása után.

Nagyon kimerülten, megviselve, de élve. Ilyenkor mindenbe belekapaszkodunk, hiszen jöttek már le egy hét után hétezer méter magasból halottnak hitt hegymászók, és Er?ss Zsolték er?s, edzett és megfelel?en felkészült emberek. Ugyanakkor tudjuk, most nemcsak hétezerr?l, hanem a halálzónából, egészen pontosan 8586 méter magasból kellene lejönni úgy, hogy már a harmadik éjszakát töltik oxigénhiányos, mínusz harminc-negyven fokos környezetben.

Sokan gondolják úgy, nem kellett volna kísérteni a sorsot – a Himalája csúcsainak megmászása meghaladja az ember korlátait. Ha mindenki mindig így gondolkodna, soha nem indult volna hajó neki az ismeretlennek, hogy aztán felfedezze Amerikát, és számtalan ma már hétköznapinak számító, az életünket megkönnyít? találmánnyal lennénk szegényebbek. A Forma–1 is drága, fölösleges cirkusznak t?nik, de sokat köszönhetünk neki az utcai közlekedésben a strapabíró fékekt?l az aktív felfüggesztésig. A professzionális hegymászás is egyféle labor: az új technológiák mellett az emberi teljesít?képesség határairól és az oxigénhiányos környezetben való viselkedésünkr?l is többet tudunk ezeknek a sportembereknek köszönhet?en. Persze hozzánk mindebb?l nem sok jut el, de örülünk annak, ha az ausztriai síelés alatt nem izzadunk bele a lélegz? anyagból készült vékony, mégis megfelel?en meleg síkabátba.

A profi hegymászók nem potenciális öngyilkosjelöltek, nem meghalni mennek a hegyre. Megfelel? er?nlét, óvatosság, extrém körülmények között is jó döntést hozni képes hideg fej nélkül már az els? csúcstámadásuk tragédiával végz?dne. Er?ss Zsolt a világ tizennégy 8000 méter fölötti csúcsa közül tízet megmászott, kett?re ráadásul m?lábbal jutott fel. Lemondani is tudott, hiszen volt olyan eset, amikor közvetlenül a csúcs alól fordult vissza, mert a feljutásra még elég volt az energiája, de a lejövésre már nem futotta volna az erejéb?l.

A Magyarok a világ nyolcezresein elnevezés? expedíciók nem istenkísért? vállalkozások, inkább az átlagembernek is er?t adó teljesítmények. Megtanítottak arra, hogy nincs lehetetlen, hiszen elveszítettük ugyan a hegyeinket, de mégis feljuthat egy magyar a világ tetejére. Talpra lehet állni a legnagyobb bajból is, és kitartással, sok munkával a legmerészebb álmok is megvalósíthatók. Er?ss Zsolt konok, kitartó székely, aki nem felejtette el, hogy honnan indulva érkezett a csúcsra. A nyolcezres ormokra felérve mindenütt el?vett egy székely zászlót, és boldogan mutatta meg a kamerának – akkor és csak akkor lesz autonómia a Székelyföldön, ha több tízezren hozzá hasonló konok kitartással küzdenek a céljaikért. Olyan magyar ember, aki megmutatta, hogy elveszíthetjük az egyik végtagunkat (Er?ss ráadásul társait biztosítva törte szilánkosra a lábait, és maga döntött az amputálás mellett, hogy sántikálás helyett mászhasson), de ezzel nem leszünk feltétlenül kiszolgáltatott szerencsétlenek.

Egyel?re, azt tudjuk, a két magyar a világ harmadik legmagasabb csúcsáról való ereszkedés közben, nyolcezer méter körüli magasságban elt?nt. Ha bekövetkezett az, amit?l félünk, vigasztaljon a tudat, hogy a Kancsendzönga, amelynek a neve azt jelenti: a hó öt kincse, igaz, kemény emberhez méltó temet?.

Lukács Csaba - mno.hu

Ajánló